Obadia - comentarii William Kelly

Pe parcursul scripturii, istoria lui Edom este una deosebit de interesantă, ea prezentând căile lui Dumnezeu cu un popor înrudit cu Israel, dar a cărui soartă diferă mult de cea a poporului ales al lui Dumnezeu. În primul rând este menționată relația de frați, și aceasta chiar și în Obadia: dorul tandru pentru fratele Edom. Dar, inevitabil, a venit criza: judecata păcatului de la început, care a devenit tot mai grav până ce a ajuns să fie sancționat ca răutate. În același timp, pe parcursul istoriei lui Edom vedem că este menținut principiul responsabilității morale, pe care Dumnezeu nu-l abandonează niciodată, ci îl menține inviolabil și sacru, el aplicându-se atât la vrăjmașii lui Dumnezeu cât și la prietenii Lui. Dar mai este totuși ceva care trebuie să avem în vedere alături de acest principiu: înțelepciunea suverană a lui Dumnezeu, care, pe de-o parte, nu a avut niciodată nevoie să afle ceva de la om și, pe de altă parte, nici de motive exterioare pe care să-și întemeieze deciziile. El Și-a manifestat gândirea și scopurile Lui chiar înainte de nașterea copiilor lui Isaac. A fost rânduit astfel încât caracterul cărnii să se manifeste nu numai acolo unde în familie exista răutate ci și acolo unde era credință. Isaac iese în evidență prin evlavia lui, fără-ndoială o evlavie în casa lui și un caracter echilibrat în poziția de detașare calmă a unei case evlavioase, spre deosebire de Avraam, care a manifestat mai multă renunțare de sine și o comuniune mai apropiată cu Dumnezeu. Credința lui Avraam s-a manifestat într-un domeniu mai larg și mai vizibil: omul pe care Dumnezeu l-a numit prietenul lui a avut o mărturie publică mai largă. Isaac era mai retras, și, de asemenea, mult mai înclinat să cedeze când era pus la încercare. Cum el era cel ales, Ismael, fiul roabei fiind dat laoparte, tocmai în familia lui a găsit Dumnezeu potrivit să-și exercite suveranitatea Sa în legătură cu cei doi frați gemeni, fii atât ai lui Isaac cât și ai Rebecăi, având același tată și aceeași mamă. Nu este posibil să găsești o mai mare apropiere în ceea ce privește condițiile. Aceasta face să fie și mai izbitor faptul că Dumnezeu S-a pronunțat cu privire la destinul celor doi fii încă înainte de nașterea lor. După cum am observat în alt loc, dacă Dumnezeu nu ar fi găsit plăcerea de a alege, ar fi evident că cei doi nu ar fi avut exact aceleași poziții. Era oare cazul ca Dumnezeu să renunțe la dreptul Lui? Sau să-l lase pe omul influențat numai de Satan să aleagă? El era cel mai potrivit să aleagă cine să aibă o poziție mai bună. Egalitatea nu se poate menține niciodată și nu se putea ca amândoi să aibă drepturile de întâi-născut. Unul trebuia să aibă poziția mai bună. Trebuia să fie o ordine, fie cea dată de carne, fie cea aleasă de Dumnezeu. Care este cea mai corectă? Cu siguranță că Dumnezeu, cu tot de harul Său, Își menține întotdeauna suveranitatea. El l-a ales pe Iacov, cel mai tânăr, și nu pe Esau deoarece acesta ar fi dat mai multă importanță omului carnal, adică omului căzut, care este fără Dumnezeu. Era cu neputință ca El să nu țină cont de cădere și de consecințele ei. De aceea el a ales și a lucrat așa.

În același timp, este remarcabil că, dacă prima carte a Bibliei arată alegerea lui Dumnezeu de la început, El nu a pronunțat judecata morală completă asupra lui Esau până în ultima carte a Vechiului Testament, deoarece numai Maleahi spune: „L-am urât pe Esau“. Nu aș putea concepe ceva mai grozav decât ca un asemenea cuvânt să fi fost spus în cartea Geneza. Nicicând Scriptura nu-L prezintă pe Dumnezeu spunând „l-am urât pe Esau“ înainte ca el să se fi născut și înainte de a se fi manifestat răutatea lui plină de mândrie. În aceasta greșește rațiunea omului. Aceasta nu înseamnă că alegerea lui Dumnezeu a fost determinată de caracterul persoanelor deoarece așaceva ar fi făcut ca omul să determine lucrurile și nu Dumnezeu. Alegerea lui Dumnezeu decurge din înțelepciunea Lui și din firea Lui. Este ceea ce I se potrivește Lui și este vrednic de El, dar respingerea vreunui om și a oricărui necredincios nu ține deloc de suveranitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu alege să facă bine unde și cum găsește El de cuviință și El nu-Și propune niciodată să urască pe vreun om. În Biblie nu se găsește nici o învățătură de felul acesta. De aceea susțin că, dacă alegerea este cel mai clar adevăr al scripturii, concluziile pe care oamenii le trag cu privire la alegere, și anume respingerea celor care nu au fost aleși este doar o reproducere a fatalismului obișnuit la unii păgâni și la toți mahomedanii, deducția neîntemeiată a raționamentelor omului asupra lucrurilor divine. Raționamentele omului asupra lucrurilor lui Dumnezeu nu sunt deloc bune dacă nu se bazează pe revelații divine ale gândurilor Sale în cuvântul Lui, ci sunt întotdeauna false în esența lor. Omul nu poate gândi corect făcând raționamente abstracte cu privire la voia lui Dumnezeu. Singura cale sigură este aceea de a adera la ceea ce prezint El simplu în declarațiile Lui. Și aceasta deoarece omul nu poate raționa decât potrivit cu mintea pe care o are el, iar aceasta este departe de mintea lui Dumnezeu. Raționamentul implică deducții făcute după legile minții omului, dar când este vorba despre voia lui Dumnezeu, pentru a raționa corect credința trebuie să se întemeieze pe ceea ce spune Dumnezeu Însuși. Pericolul de a greși vine din deducțiile bazate pe ceea ce este omul și pe ceea ce simte el. Aceasta este deosebirea esențială dintre ceea ce este vrednic de încredere și ceea ce este fără nici o valoare în chestiuni de această natură. Omul trebuie să se supună judecății lui Dumnezeu și a cuvântului Său, nu să judece el în Numele Lui. Nici un om nu are competența de a gândi sau a vorbi în locul Lui. Noi putem și chiar se cuvine să învățăm ceea ce ne-a spus El Însuși în cuvântul Său despre căile Lui.

Și nu prezintă nici o dificultate serioasă împietrirea lui Faraon, fapt scriptural deseori adus în discuție, aceasta nefiind în contradicție cu ceea ce am spus aici. Se poate demonstra ușor că o asemenea judecată din partea lui Dumnezeu este indiscutabil dreaptă. Scriptura ne arată caracterul mândru, crud și blasfemiator al lui Faraon înainte de împietrirea lui și nu ne spune că Domnul i-a împietrit inima înainte ca el să se fi arătat hotărât să lucreze după voința lui proprie și să-L disprețuiască pe Dumnezeu. Dar, cu privire la lucrurile astfel exprimate, consider că a fost cu adevărat ceva pe care Dumnezeu l-a trimis ca pedeapsă pentru opoziția contra cerințelor autorității Sale. Se poate ca El să procedeze astfel și acum față de un om, dar niciodată nu a existat vreo situație în care El să împietrească pe cineva pentru ca să nu creadă, ci numai după ce omul a auzit și a refuzat să creadă, Dumnezeu îl închide în acea încăpățânare a lui. Niciodată Dumnezeu face aceasta la început, ci la sfârșit, ca judecată și spre a răsplăti pe omul care a nesocotit o mărturie potrivită adusă cu fidelitate. Orice inimă curată se pleacă instinctiv înaintea adevărului lui Dumnezeu. Dacă nu căutăm sofisme (nu vorbesc de a fi convertit), atunci simțim cât de drept și de sănătos este aceasta. Orice distorsionează sau chiar ignoră caracterul și gândurile revelate ale lui Dumnezeu este fals și întotdeauna va face deducții greșite. Dar, în general, neregulile sunt nu în cea mai mare parte deducții greșite ci idei preconcepute ale oamenilor și teoretizări. Sunt speculații calviniste, după cum sunt și speculații arminianiste. Consider că ambele scheme sunt, dincolo de orice îndoială, părtinitoare și strâmbă adevărul. Lecția practică este să ai încredere numai în cuvântul lui Dumnezeu. Putem să ne bizuim, așa cum suntem și datori, pe revelația Lui. Și cei mai buni oameni și cei care ajută cel mai mult în slujire pot greși, așa că trebuie să fim atenți ca nu cumva schimbând doar numele să cădem în vechea cursă a încrederii în om. Zilele noastre nu prezintă mai multă siguranță decât oricare altele. Să ne încredem în Dumnezeu și în cuvântul harului Său care ne poate zidi deoarece nimic altceva nu poate păzi pe termen lung sufletele de iluzii și falsuri. Dimpotrivă, când oamenii încep să se îngâmfe, indiferent ce poziții ar avea ei, o apucă pe căi greșite și conduc pe alții pe acele căi. Mai este oare nevoie să le spun celor prezenți aici că acesta este sentimentul pe care este bine să-l avem față de noi înșine în aceeași măsură ca față de alții? Siguranța noastră stă în simpla supunere implicită față de cuvântul lui Dumnezeu. Pentru aceasta avem nevoie de călăuzirea Duhului. Dar niciodată nu putem fi siguri că suntem conduși de duhul dacă nu avem privirile ațintite numai asupra lui Hristos. Astfel, aceste trei

mijloace de protecție le avem întotdeauna când suntem pe calea cea bună și, dacă nu se verifică toate acestea, atunci nu avem o reală eliberare de eul nostru și nici siguranța cu privire la gândurile și voia lui Dumnezeu. Încercările de a folosi cuvântul lui Dumnezeu fără a avea învățătura Duhului conduc la raționalism, iar pretenția de a avea Duhul lui Dumnezeu fără cuvânt duce la fanatism. Dar, alături de cuvânt și de Duh, pentru a fi menținuți în echilibru stabil, dar totuși în dependență și smerenie avem nevoie – dacă pot spune așa - de un fel de legătură între ele. Această legătură, forța de atracție care leagă cuvântul și Duhul, este privirea ațintită asupra lui Hristos. Astfel, în loc să ne preocupăm cu eul nostru (care este sursa erorilor), Hristos devine obiectul nostru: Omul al doilea în locul celui dintâi.

Astfel, lăsând laoparte împietrirea lui Faraon, este deci revelația timpurie cu privire la Esau, din care au descins edomiții. Dar mai este și istoria lor urmărită pe parcursul scripturii. La început au avut multă putere și au fost destul de importanți. Geneza 36 ne prezintă ridicarea lor și propășirea națiunii lor, prima serie de „căpetenii“, cum sunt numite, ceea ce, în limbajul modern, ar corespunde la șeici ai triburilor, iar mai târziu ni se spune despre regi care au domnit în țara lui Edom înainte ca fiii lui Israel să fi avut vreun rege. Acești regi, pe care i-am putea numi emiri, poate nu în sensul absolut de rege, ci mai curând de șef, deoarece printre fiii lui Edom era multă independență, având în vedere că erau orientali. Și așa este în continuare cu rudele lor copii ai deșertului. Cu toate că emirul poate avea drepturi și privilegii deosebite, șefii mai mici au destul de multă independență. Aceste ierarhii s-au dezvoltat încă de la începutul istoriei lui Edom. Ei aveau căpetenii și chiar și regi în timp ce copiii lui Israel erau puțin cunoscuți și nu aveau o organizare stabilă. Ei au ajuns să aibă până și o dinastie – după cum aflăm ca un fapt sigur din versetul care furnizează raționalismului încă o ocazie pentru a-și expune necredința ignorantă și autosuficientă – cu mult înainte ca Israel să-l fi așezat pe Saul pe tron, ba chiar, după cum cred, înainte ca ei să fi ieșit din pustiu. Cred, fără a fi însă absolut sigur, că în perioada pribegiei lui Israel prin pustiu a avut loc tranziția de la căpetenii – sum sunt numite în scriptură – la regi. Gândesc așa deoarece, dacă în Exod 15 ni se spune despre căpeteniile Edomului că au fost umplute de uimire, în Numeri 21 citim despre împăratul Edomului că nu a acordat permisiune copiilor lui Israel să treacă prin țara lui. Cu toate că ei promiseseră să nu bea din apele lor și să nu se atingă de roadele lor decât contra cost, el a refuzat categoric și cu duritate ceea ce nu l-ar fi costat nimic, dar era important atunci pentru poporul lui Dumnezeu. De aceea s-a părea că, atunci când Israel a început călătoria prin pustiu, mai era încă vechea organizare cu un număr de căpetenii independente, dar înainte de a părăsi pustiul ajunseseră să domnească regi într-o succesiune rapidă.

Dar, indiferent cum va fi fost, apropierea fiilor lui Israel a stârnit sentimentele edomiților. Și întotdeauna este așa: nimeni nu se cunoaște pe sine însuși înainte de a veni în contact cu ceea ce este de la Dumnezeu. Acesta este un test crucial pentru suflet. De aceea Hristos este criteriul perfect și standardul pentru judecată deoarece El este manifestarea perfectă a lui Dumnezeu. El este Dumnezeu, dar este Dumnezeu în om și, de aceea, coborând până la noi, trăind, vorbind, lucrând și suferind în mijlocul nostru, El a ajuns să fie cel mai complet și mai absolut test pentru natura umană. Și, fiind adevărata lumină, El a arătat ce este în fiecare suflet. Așa este până în ziua de azi, chiar dacă El nu mai este prezent pe pământ. Sigur că El este în cer, dar vestirea numelui Său și a adevărului Său are, în principiu, același efect ca prezența Lui pe pământ deoarece acum este vestită prin evanghelie cea mai puternică mărturie despre persoana Lui și eficacitatea lucrării Lui. Vai! firea omenească s-a poticnit de ambele. Omul consideră o ofensă faptul că un om, chiar cel mai smerit dintre oameni, dar infinit mai mare decât Adam și oricare dintre fiii lui, unul pe care nimeni nu-L poate egala și cu care nimeni nu se poate măcar compara, care însă, în har, a coborât până la cei mai de nimic și mai răi dintre oameni pentru a arăta milă față de ei și a-i mântui prin credință. Nimic nu-l încearcă mai mult pe om decât condescendența, mai ales din partea unuia pe care el l-a nedreptățit, deoarece îi spune că este nevrednic și vinovat și falimentar. Prin urmare, harul lui Dumnezeu care aduce mântuirea este mult mai ofensator în Hristos decât dacă ar fi fost un dătător de lege ca Moise, deoarece acesta ar fi lăsat omului un domeniu în care să se manifeste abilitățile lui, unde să fie activă rațiunea lui și unde să-și arate meritele. Dar pentru om este cea mai mare ofensă să fie tratat numai ca un păcătos, așa cum îl dovedește pe om crucea lui Hristos deoarece ea este evenimentul care a arătat deplin, pe de-o parte, nevrednicia omului și, pe de altă parte, harul lui Dumnezeu. Păstrând proporțiile, așa a fost înaintea lui Edom și a urmașilor săi Israel în calitate de obiect al alegerii lui Dumnezeu. Se poate ca. În general, edomiții să fi fost foarte cumsecade ca indivizi, se poate să fi fost de regulă departe de întunericul și depravarea vecinilor lor canaaniți, dar, când a început să se arate destinul lui Israel, atunci s-a manifestat deplin vrăjmășia inimilor lor. Cu toate că nimic nu era mai respectabil și mai drept decât acea cerere lui Moise și a copiilor lui Israel, ura edomiților a ajuns să fie evidentă. Ei nu au vrut să asculte alte argumente decât cele rele pe care li le sugera propria lor inimă. Dmnezeu își manifestă caracterul în modul cel mai admirabil. Potrivit voii Sale, poporul Său se întoarce, deși, potrivit hotărârii Sale, ei urmau să fie cea dintâi dintre națiunile din lume. Ei primesc liniștiți insulta neprovocată a fratelui Edom și aceasta este porunca expresă a lui Dumnezeu care dorește să-l învețe răbdarea pe poporul Său. Întotdeauna este bine ca aceia care vor avea puterea să învețe răbdarea. Și nu arăta oare Dumnezeu că Își pregătea astfel poporul? Ei se întorc primind cu blândețe nerușinarea rudelor lor și rămân liniștiți sub îndrumarea lui Yahve, care fusese disprețuit când ei au fost disprețuiți. Și nu numai atât, ci au fost admonestați să păstreze cele mai prietenești sentimente față de acei edomiți, poruncă ce a fost inclusă chiar în textul legii. Chiar dacă alții erau excluși, în cartea Deuteronom găsim indicația expresă că un edomit putea intra în adunarea lui Yahve la a treia generație. Este o permisiune neobișnuită, dacă putem putem spune așa, și un privilegiu deosebit, dar cât de izbitor este faptul că el este acordat dintre toate celelalte națiuni tocmai celei care i-a disprețuit astfel pe Israel, cu care se înrudea Edom. Aceste indicații sunt instructive deoarece, în cazul unui amonit sau al unui moabit, intrarea era refuzată până la a zecea generație. Așa este Dumnezeul cel adevărat: numai El ar fi gândit așa și numai El ar fi dat asemenea îndemnuri poporului Său deoarece o asemenea purtare se potrivește celor care iubesc numele Lui și lucrează avându-L pe El în vedere.